

kommer jeg til nærmere at omtale. Det skal saa fordeles mellem Staten og de øvrige i Baneanlægget interesserede Parter. Det er ogsaa Lovforslagets Bestemmelse, jeg der har optaget, og som jeg finder fuldstændig fyldestgørende, hvad det Forhold angaar. For Privatbanernes Vedkommende skal der føres særskilt Opgørelse over de indkomne Afgiftsbeløb vedrørende hvert Baneanlæg for sig, og af nævnte Afgiftsbeløb skal der saa først godtgøres Statskassen det Tab, den har haft, ved at den skal betale Omkostningerne ved de afholdte Vurderingsforretninger. Det øvrige Beløb, som indkommer, overgaar i Banens almindelige Indtægtskasse. Det har jeg fundet rimeligt og naturligt, thi ifølge Statutter og Vedtægter for Privatbanerne er det jo saadan, at den Driftsindtægt, som Banen har givet, bliver fordelt mellem de interesserede Parter. Der behøver altsaa ikke at bestemmes noget om dette Forhold. Jeg finder det derfor uforholdent at træffe Bestemmelse om, at det Beløb skulde indgaa i en særlig Kasse; det kan lige saavel indgaa i Banens almindelige Indtægtskasse, da det i Virkeligheden vil blive fordelt paa samme Maade som Banens almindelige Indtægter.

§ 23 bestemmer, at Medlemmerne af Kommissionen og Overtaksationskommissionen o. s. v. skulle have Diæter. Det er Lovforslagets Bestemmelse, saa derved skal jeg ikke dvæle videre.

Saa er der § 24: Over Udgifterne ved Vurderingen føres der særskilt Opgørelse for hvert Baneanlæg. Udgifterne udredes forskudsvis af Statskassen, men godtgøres derefter denne forlods af de Beløb, som komme ind gennem Værdistigningsskatten. Det er for Resten ogsaa noget lignende, som findes i Regeringsforslaget.

Endelig er der § 25, hvor jeg har indføjlet den Bestemmelse, at denne Lov ophører at have Gyldighed for hvert Baneanlægs Vedkommende 20 Aar efter den Dag, da det paagældende Baneanlæg blev aabnet for Driften. Jeg har ment, at et Tidsrum af 20 Aar kunde være passende. Naar det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) i Dag gjorde gældende, at det var en Mangel ved mit Forslag, at Tidsfristen var sat saa kort, og at denne korte Tidsfrist vilde bevirke, at der ikke blev solgt noget i det Tidsrum, idet man vilde udsætte Salget, indtil de 20 Aar vare omme, vil jeg dertil sige, at hvis nogen løber an paa det, vil det ogsaa der vise sig, at det er en af de forfejlede og mislykkede Spekulationer, der bringe

Folk større Tab end Gevinst. Grunden til, at jeg har optaget Bestemmelsen, om de 20 Aar, er den, at jeg gaar ud fra den selvfølgelig Betragtning, at hvis der virkelig her til Lands er Bund for en almindelig Værdistigningsafgift — maa jeg her indskyde, at en almindelig Værdistigningsafgift var jo egentlig Idealet og det, man skulde begynde med —, saa er det ganske klart, at en saadan Værdistigningsafgift vil blive gennemført inden Udløbet af 20 Aar efter den Tid, da selv det første af de Baneanlæg, som findes paa Lovforslaget, er anlagt og aabnet for Drift. Og jeg skal endvidere tilføje, at der i denne Bestemmelse aldeles intet er, som opfordrer Grundejerne til at holde sig tilbage med Salg, indtil de 20 Aar ere gaaede; thi det vil gaa her, som jeg nævnte før, at de løbe den Risiko at skade deres egen Interesse ved at holde sig tilbage med Salg. Sagen er den, at den Vurdering, som bliver foretaget, staar fast hele den 20-aarige Periode igennem. Nu er det jo klart, at i denne 20-aarige Periode vil den paagældende Ejendom, som er bleven vurderet, undergaa en Værdistigning af andre Grunde end Jernbaneanlægget, og den virkelige Indtægt eller Værdistigning, som Ejeren faar af Jernbaneanlægget, bliver i Virkeligheden saa mindre, eller rettere sagt, han er udsat for, at den bliver mindre. Thi for den Værdistigning, som Ejendommen i de 20 Aar faar af andre Grunde end Baneanlægget, godtgøres der ikke Ejeren noget, naar det senere hen ved Salg skal bestemmes, hvor stor Værdistigningsafgift han skal erlægge. Jeg ved ikke, om det staar ganske klart for Medlemmerne, hvad jeg mener, men jeg kan maaske illustrere det ved et Eksempel. Lad os tænke os, at en Ejendom er vurderet til et Beløb af 40,000 Kr. Denne Vurdering staar fast, og af, hvad Ejendommen til sin Tid bliver solgt for udover dette Beløb, vil altsaa 40 pCt. være at erlægge i Afgift til Statskassen. Nu gaar der nogle Aar, Ejendommen bliver ikke solgt. Imidlertid kommer det Tidspunkt, da Ejendommen af andre Aarsager end Jernbaneanlægget maaske er 45,000 Kr. værd, medens den i Virkeligheden ikke kan indbringe 20,000 Kr. udover de 45,000 Kr., altsaa ikke senere hen kan udbringes til en Værdi af 65,000 Kr. Saa vil Ejeren i Virkeligheden ikke faa nogen Godtgørelse for de 5,000 Kr., som er den Værdistigning, Ejendommen har faaet af andre Aarsager, og Gevinsten for Ejeren har altsaa Udsigt til at blive mindre lige-